

какъ да се държи, маскира състоянието си като започна да крачи изъ стаята. Той правѣше голѣми крачки къмъ вратата, изведнажъ се извъръщаше, чупѣше хода си на една посока, веднага на друга, сжщевременно оправяше косата си, бъркаше по джобоветѣ си. Това бѣха обичайнитѣ движения, съ които заблуждаваше събеседниците си. Можеше да се допусне, че е забравилъ кърпата си или че си е спомнилъ нѣщо много тревожно. Въ това време той пресмѣташе, съобразяваше. Днесъ той дойде съ решението да бжде жестокъ, да кжса, да отказва да унижи събеседника си, но натурата му наддѣля. Трѣбваше първо да види, нѣмаше ли нѣщо да загуби. Въ какво състояние се намира вестникътъ му? Хмъ! Добре. Защо го питатъ това? Блѣсна единъ столъ, събра килима, извади хастара на джоба си вмѣсто кърпата. Най-после заговори:

— Какъ е вестникътъ ми? Какво си се сѣтилъ за него?

Ася спокойно го наблюдаваше:

— Седни, покани той. — Остави килима, слугинята ще го оправи. Моля да говоримъ безъ фокустничества.

— Фокустничества! Кое наричашъ ти така?

Славъ се изправи до вратата и за моментъ дебелото му лице издаде скрита злоба и ненависть.

— Седни, повтори поканата си Ася.

Славъ ловко прикри чувството си подъ една дебелашка усмивка.